

K. BROMBERG

Ispita

DRIVEN # 1

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Capitolul unu

Oftez, bucuroasă de liniște, recunoscătoare că am scăpat, fie doar și pentru scurt timp, de conversațiile fără sens de dincolo de ușă, care-mi făcuseră creierii praf. Oamenii de-acolo sunt, de fapt și de drept, invitații mei, dar asta nu înseamnă că sunt obligată să-i plac ori să mă simt bine în compania lor. Din fericire, Dean s-a arătat suficient de înțelegător și mi-a permis să-mi trag sufletul, preluând el corvoada.

Singurul sunet care-mi însoțește gândurile răvășite este țacănitul tocurilor pe coridoarele din spatele scenei bătrânului teatru pe care l-am închiriat pentru evenimentul de astă-seară. Ajung imediat la cabina actorilor și recuperez listele pe care Dane le uitase, în graba de dinaintea petrecerii. Dau să mă întorc, verificând în gând toate lucrurile de făcut pentru mult așteptata licitație din această seară, în care erau puse la bătaie întâlniri de-o seară. Mă tot sâcâie senzația că am uitat ceva. Din reflex, duc mâna la șold, unde țin de obicei telefonul cu toate listele mele de activități, însă dau doar de un pumn de organză mătăsoasă. Este rochia mea de cocktail de culoarea aramei.

— Rahat, mormăi în sinea mea, oprindu-mă în loc pentru a încerca să identific ce îmi scapă... Cu umerii aplecați, încerc, fără succes, să ofttez a frustrare, dar corsetul strâns al rochiei nu mă lasă. Deși arată senzațional, nenorocita asta de rochie ar fi trebuit să fie însoțită și de un prospect în care să scrie că respiratul este opțional!

Gândește, Rylee, gândește! Cu omoplații sprijiniți de perete, trec, fără nicio urmă de eleganță, de pe un picior pe celălalt în încercarea de a ușura strânsoarea care-mi chinuie degetele de la picioare, îndesate nemilos într-o pereche pe pantofi cu toc de unsprezece.

Cartonașele de licitație! Ne trebuie cartonașele de licitație! Zâmbesc, mândră. Norocul meu că mă ajută memoria, în ciuda faptului în ultima vreme am fost copleșită de rolul de coordonator unic al evenimentului din această seară. Ușurată, mă îndepărtez de perete și fac vreo zece pași.

Și-atunci îi aud.

Chicoteli feminine, alintate plutesc prin aer până la mine, însoțite de un geamăt profund, masculin. Înlemnesc, șocată de îndrăzneala oaspeților noștri. Apoi, din nișa întunecată, aflată la câțiva pași în fața mea, aud zgomotul inconfundabil al unui fermoar care se deschide, urmat de un familiar „*ahhh, daaa!*” feminin. În vreme ce ochii mi se obișnuiesc cu lumina difuză, descopăr o haină de la un smoching aruncată nepăsător pe un vechi fotoliu așezat câș și o pereche de sandale cu toc abandonate la picioarele acestuia.

N-aș face așa ceva în public nici moartă! Firul gândurilor mi-e întrerupt de o voce masculină care, respirând sacadat, exclamă „*Sfinte Isusee!*”.

Indecisă, închid ochii strâns. Am nevoie de cartonașele acelea de licitație, numai că se află în magazia de la capătul holului cu care se intersectează cel unde sunt eu. Și, din nefericire, singurul mod de a ajunge la ele este prin „alcovul îndrăgostiților”. N-am de ales, trebuie s-o iau pe-acolo. Mă rog iute în gând, cu speranța că nu mă vor observa.

Pornesc repede înainte, cu chipul îmbujorat îndreptat spre peretele opus celor doi, în vârful picioarelor, ca să nu fac zgomot cu tocurile pe podeaua de lemn din esență tare. Ultimul lucru de care am nevoie acum e să le atrag atenția

și să mă pomenesc față-n față cu vreun cunoscut. Furișatul îmi reușește. Oftez silențios, de ușurare.

Ajung în fața magaziei tot încercând să identific vocea femeii. Mâinile mi se împleticesc stângace pe clanță. Trebuie să trag tare, înainte de a reuși să o deschid complet. Aprind lumina. Identific geanta cu cartonașele de licitație pe un raft mai încolo și intru, uitând să proptesc ceva în ușă, să nu se închidă. Când dau să apuc geanta de mânere, ușa se trânteste în spatele meu cu atâta forță, încât rafturile ieftine se clatină. Tresar, fac stânga-mprejur, dau să redeschid ușa și observ că balamaua automată s-a închis.

Geanta îmi cade din mână. Cartonașele se răstoarnă pe podeaua de ciment, împrăștiindu-se cu un zgomot asurzitor. Apuc clanța, dar ușa nu se mișcă un milimetru. Simt cum panica îmi cuprinde subconștientul, dar o suprim și împing din nou ușa cu toate puterile. *Nu se clintește.*

— Rahat! mă admonestez de una singură. Rahat, rahat, rahat!

Respir adânc și scutur din cap de frustrare. Am atâtea de făcut înainte de licitație! Și n-am nici telefonul să-l sun pe Dane să mă scoată de-aici.

Cum închid ochii, simt că vechiul dușman iese spre suprafață. Claustrofobia, cu degetele sale lungi, înfricoșătoare se cățăără pe mine, înconjurându-mi gâtul ca două gheare.

Strânge. Chinuie. Mă-năbușă.

Zidurile micii încăperi par a se apropia din ce în ce mai mult unul de celălalt și de mine. Mă-nconjoară. Mă sufocă. Abia mai respir.

Inima îmi bubuie în piept, în timp ce mă chinuiesc să potolesc senzația de panică. Îmi aud respirația rapidă, șuierată în urechi. Mă consumă. Mă împiedică să alung amintirile care mă bântuie.

Mă împing în ușă, copleșită de frică. Îmi pierd orice urmă de autocontrol. Și contactul cu realitatea. Simt cum un

fir de sudoare mi se prelinge pe spinare. Zidurile continuă să mă-mpresoare. Singurul lucru asupra căruia mă pot concentra este nevoia de a scăpa de acolo. Mă-mping iar în ușă, strigând înnebunită, în speranța ca cineva, rătăcind pe aceste coridoare, să mă poată auzi.

Mă sprijin cu spatele de perete, închid ochii, încerc să-mi încetinesc respirația, fără să reușesc; mă ia amețeala. Simt că mă cuprinde o senzație de greață și mă las să alunec de-a lungul peretelui, stingând din greșeală lumina de la întrerupător. Sunt cufundată într-un întuneric negru ca smoala. Strig iar după ajutor, căutând disperată, cu degetele tremurând, întrerupătorul. Dau de el și apăs, fericită că am gonit monștrii înapoi în ascunzătoarea lor.

Dar, când privirea îmi cade pe mâini, le văd pline de sânge. Clipesc des, încercând să scap, să mă întorc la realitate. Mă aflu în alt loc. În alt timp.

În jurul meu duhnește a distrugere. A disperare. A moarte.

În urechi îmi răsună respirația lui agonizantă. Gâfâie. Se stinge.

Simt o durere ascuțită în piept, un cuțit răsucindu-mi-se în suflet, teama că nu voi scăpa niciodată de această durere. Sau de moarte. Strig și strigătele mele mă readuc la realitate, sunt atât de dezorientată, încât nici nu-mi dau seama dacă mi se întâmplă acum sau atunci.

Vino-ți în fire, Rylee! Îmi șterg lacrimile de pe obraji cu dosul palmelor și mă gândesc la terapie, la anul trecut, ca să reușesc să-mi controlez reacțiile cauzate de claustrofobie. Mă concentrez pe semnul de pe peretele din fața mea, încercând să-mi reglez ritmul respirației numărând încet. Mă adun și, cu forța minții, încerc să împing zidurile la locul lor, departe de mine și, odată cu ele, amintirile de nesuportat.

Număr până la zece, reușind să-mi revin un pic, dar disperarea nu se lasă dusă ușor. Știu că Dane va veni

curând să mă caute. Știe unde am plecat. Dar gândul nu-mi ușurează mai deloc senzația de panică.

Mă cuprinde o nevoie intensă de a scăpa de-acolo și-ncep să-mping în ușă cu podul palmelor. Strig cât pot de tare. Din când în când îmi mai scapă câte o înjurătură. Mă rog să mă audă cineva și să vină să deschidă ușa. *Să vină cineva să mă salveze iar.*

Cu mintea devastată, secundele mi se par minute, iar minutele, ore. Parcă că stau de o veșnicie în magazia asta cu zidurile care mă strâng din ce în ce mai tare. Mă simt înfrântă, mai strig o dată, cu brațele proptite de ușa din fața mea. Împing cu toată greutatea corpului, dar capul îmi cade și mă las pradă plânsului. Sughiturile îmi zguduie tot corpul.

Apoi, dintr-odată, simt că pic.

Cad în față și mă-mpiedic de trupul solid al unui bărbat aflat exact înaintea mea. Brațele mi se strâng în jurul unui piept puternic, în vreme ce picioarele, rămase nemișcate, atârnă ciudat în urma mea. Din instinct, bărbatul își pune brațele în jurul meu, mă prinde, îmi susține greutatea, absorbind impactul căzăturii.

Ridic ochii, observând rapid, șocată, părul negru ciufulit, tenul bronzat, o urmă de barbă... Ochii ni se întâlnesc. Când dau de privirea aceea precaută, de un verde translucid, mă trece un frison electric, o descărcare de energie aproape palpabilă. Observ o străfulgerare de surpriză, dar felul sfredelitor și intens în care se uită la mine mă enervează, în ciuda reacției pe care corpul meu o are lângă el. Mi-e suficientă privirea aceea pentru a mă simți inundată de nevoi și dorințe de mult uitate.

Cum e posibil ca bărbatul acesta, pe care îl văd pentru prima oară în viața mea, să mă facă să uit pe loc panica și disperarea pe care le simțisem cu nu mai puțin de o clipă în urmă?!

Fac prostia de a-mi desprinde privirea de ochii lui și dau de gura lui. Buze pline, perfect desenate se țuguie, în timp ce el mă studiază cu atenție, pentru ca apoi să se deschidă într-un rânjet asimetric și malițios.

Ah, ce n-aș da să simt gura aceea pe mine! Chiar acum, și peste tot, până în cel mai ascuns loc! Ce naiba m-a apucat?! Bărbatul ăsta nici nu e de nasul meu. De fapt, este la milioane de kilometri distanță de nasul meu.

Îmi retrag privirea. Ochii săi exprimă amuzament, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile. Simt cum obrații încep să-mi ardă de jenă din cauza situației penibile și din cauza gândurilor indecente care-mi invadaseră mintea. Mă țin bine de brațele sale musculoase, îmi las privirea în jos pentru a o evita pe a sa scrutătoare și-ncerc să-mi recapăt controlul. Când dau să mă repun pe picioare însă, sfârșesc prin a cădea la loc peste el și-mi pierd echilibrul din cauza tocurilor cu care nu sunt deloc obișnuită. Sâni mi se freacă de pieptul lui tare și am impresia că mi se incendiază toate terminațiile nervoase. Mă retrag repejor. Simt artificii de dorință în stomac.

— Ăăă... pardon... Mă iertați.

Ridic palmele a scuză. Acum că-l pot savura pe de-a-ntregul, bărbatul mi se pare și mai dezarmant. Este perfect de imperfect, insuportabil de senzual, cu un rânjet arogant și un aer aducător de belele.

Ridică din sprânceană, observând cum îl cântăresc cu atenție.

— Nu face nimic, răspunde pe un ton foarte politic, doar puțin aluziv. Vocea sa sună a răzvrătire și a sex. *Sunt obișnuit să-mi cadă femeile la picioare.*

Ridic brusc capul. Sper că glumește, dar expresia sa rămâne misterioasă. Nu-mi dă nici urmă de indiciu. Îmi urmărește reacțiile, cu o expresie derutată în privire, iar zâmbetul acela arogant i se lărgește, însoțit de apariția unei gropițe pe maxilarul frumos desenat.

Deși făcusem un pas înapoi, *tot aproape de el mă aflam*. Prea aproape ca să mă adun, suficient cât să-i simt respirația pe obraz. Miroase a curat și, subtil, a apă de colonie.

— Mulțumesc. Mulțumesc frumos, răspund cu respirația tăiată.

Observ cum maxilarul încordat îi tresare în vreme ce mă urmărește cu ochii. De ce mă simt așa agitată lângă el? De ce simt că îi datorez explicații?

— S-a închis ușa în urma mea. S-a blocat. M-am panicat...

— Și acum? Sunteți bine, domnișoară...?

Nu reușesc să răspund din pricina mâinii sale, care se face căuș pe ceafa mea, mă trage mai aproape de el și mă ține acolo. Cu cealaltă mână mă mângâie pe brațul gol, ca și cum, bănuiesc eu, ar verifica dacă nu sunt cumva rănită. Simt că degetele sale îmi lasă o urmă de scânteii pe pielea dezgolită; mintea mea nu mai vede decât gura aceea sinuoasă la distanță de o șoaptă de a mea. Buzele mi se întredeschid și respirația mi se oprește puțin când mâna sa îmi ajunge pe linia gâtului pentru a-mi mângâia apoi ușor, cu dosul palmei, obrazul. Nici n-am timp să procesez senzația de confuzie amestecată cu dorință intensă pe care o simt ridicându-se din mine, că el mormăie un „*La naiba!*”, apoi îmi acoperă gura cu a sa. Exclam surprinsă, iar buzele mi se deschid doar puțin, suficient cât gura lui să absoarbă sunetul și să-mi treacă o limbă mângâietoare peste ele, croindu-și apoi drum înăuntru.

Îi pun mâinile pe piept și-l resping, încercând să rezist sărutului neinvitat al acestui necunoscut. Încerc să fac ce-mi spune rațiunea că e bine. Încerc să neg corpului meu ceea ce îmi spune că vrea. Adică să-mi uit inhibițiile și să-mi permit să mă bucur de momentul acesta cu el.

Bunul-simț câștigă lupta interioară dintre voluptate și prudență și reușesc să-l îndepărtez puțin. Gura i se

desprinde de a mea; respirațiile neregulate se împletesc una cu cealaltă între chipurile noastre. Ochii săi sălbatici de voluptate îi țintuiesc pe ai mei. Mi-e greu să ignor sămânța de dorință care-mi înflorește în pântec. Protestele vehemente care-mi urlă în cap îmi mor în tăcere pe buze și cedez, pentru că îmi doresc sărutul acesta. Vreau să simt iar ce mi-a fost luat, ce singură mi-am negat. Vreau să-mi fac de cap, vreau genul *acela* de sărut, da, acela despre care se scrie în cărți, în care se spune că-ți găsești iubirea și-ți pierzi virtutea.

— Decide-te, iubito, spune el imperios. Un bărbat nu se poate controla chiar atâta vreme...

Avertizarea aceea, gândul nebunesc că eu, așa *simplă* cum sunt, aș putea face un bărbat *ca el* să-și piardă controlul mă năucește, îmi zăpăcește de tot mintea... Buzele mele tac. Iar el profită de tăcerea lor. Un zâmbet lasciv îi curbează colțurile gurii, apoi, cu mâna încă pe ceafa mea, mă trage înapoi la el. Nu are nevoie de mai mult de o respirație și gura sa o strivește din nou pe a mea. Iscodește. Gustă. Cere.

Rezistența mea e inutilă. Îi cedez după doar câteva secunde. Instinctiv, mâinile mele se agață de maxilarul său nebarbierit, apoi îi alunecă pe ceafă, iar degetele mi se înfig în părul de deasupra gulerului cămășii. Îl aud gemând adânc și prind curaj. Îmi deschid buzele, vreau mai mult de la el. Limba mi se împletește și dansează intim cu a sa. Un dans lent, seducător, însoțit de gemete mici, șoapte, mici gâfâieli.

Are gust de whiskey. Are încrederea în sine a unui rebel. Senzațiile pe care corpul său mă face să le simt mi se preling direct între picioare. O combinație amețitoare care-mi spune că este genul de băiat rău de care această față de treabă ar trebui să se țină departe. Nevoia și pricepera lui îmi spun clar ce ar putea urma. Mintea mi se umple de imagini, cu spinarea-mi arcuindu-se, ridicată pe vârfuri sau cu mâini înfipite în cearșafuri de plăcere, pe măsura modului său dominator de a săruta.

Și, cu toate că am cedat, știu că nu e bine ce-am făcut. Îmi aud conștiința spunându-mi să mă opresc. Spunându-mi că eu *nu fac așa*. Că *nu sunt așa*. Că-l trădez pe Max cu fiecare mângâiere.

Dar, Doamne, îmi place atât de mult! Rațiunea îmi este amuțită de dorința care mi s-a dezlănțuit în fiecare terminație nervoasă. În fiecare respirație.

Îmi plimbă degetele pe ceafă și cu cealaltă mână îmi coboară pe șaolduri, iar eu simt că iau foc cu fiecare atingere a sa. Apoi își desface palma larg, jos, pe spatele meu, și mă apasă de el. Cere, pretinde. Îi simt erecția din ce în ce mai tare pe pelvis și un fior mi-ajunge până-n vintre, făcându-mă să mă ud de atâta nevoie și dorință. Își bagă un picior între ale mele și mă apasă ușor între coapse, iar eu simt că mă doare de plăcere. Mă împing la rândul meu în el, gemând ușor, cerând mai mult.

Simt că mă înec în el și, cu toate astea, nu am nici cea mai mică intenție să ies la suprafață, după aerul de care am atât de multă nevoie.

Mă mușcă de buza de jos, îmi coboară mâna pe fese și strânge, făcându-mă să simt vârtejuri de plăcere. Reacționez și-mi înfig unghiile în ceafa lui, cerând mai mult.

— Ah, te vreau acum, pe loc, spune printre sărutări, cu vocea răgușită de plăcere, făcându-mă să simt cum dorința din el se intensifică în toți mușchii bazinului. Îmi plimbă mâna de pe spate de-a lungul coastelor, apoi urcă și-mi strânge un sân. Gem încet când îi simt degetele pe sfârcul întărit care se ivește prin materialul rochiei.

Corpul meu este pregătit să-i spună da, da, îl vreau pe bărbatul acesta. Vreau să-i simt greutatea pe mine, să-i simt pielea alunecând pe a mea, să-l simt mișcându-se ritmic în mine.

Cu corpurile înnodate, sfârșim în mica nișă de pe culoar. Mă împinge de perete, mâinile noastre caută înnebunite carnea celuilalt, băjbâind, gustând. Îmi bagă

mâna sub tivul rochiei de cocktail, urcă și dă de dantela dresurilor.

— Sfinte Isuseee, murmură pe gura mea, plimbându-și mâna chinuitor de încet pe coapsă, către triumphiul de dantelă dintre picioarele mele care mai mult decorează decât acoperă.

Stai. Ce? Cuvintele acelea. Când reușesc, în sfârșit, să procesez informația, mă retrag de parcă m-ar fi pălmuit și-l împing de pe mine, proptindu-i brațele în piept. Erau aceleași cuvinte pe care le auzisem mai devreme în nișa întunecată. Au efectul unei găleți de apă rece asupra libidoului meu. *Ce naiba?! Și ce naiba m-a apucat să mă pipăi cu un necunoscut?! Dar, mai ales, de ce acum, în toiul celui mai important eveniment de anul acesta?!*

— Nu, stai, nu pot face asta.

Mă retrag câțiva pași, acoperindu-mi buzele umflete cu o mână tremurândă. Mă țintuiește cu privirea verde-smarald, și mai întunecată acum de la dorință. Ochii îi scapără de furie.

— Cam târzior, iubito. Mie mi se părea că tocmai ce-o făceai.

Comentariul sarcastic mă umple la rândul meu de furie. Sunt destul de isteță cât să-mi dau seama că tocmai devenisem una dintre multele sale cuceriri. Îi răspund privirii, iar expresia aceea înfumurată mă face să-mi doresc să-l înjur.

— Auzi, tu cine naiba te crezi? Să mă atingi în felul ăsta? Să profiți așa de mine? Îi arunc, folosindu-mă de furie pentru a ascunde faptul că mă simt rănită.

Nici măcar nu sunt sigură dacă sunt supărată pe mine că i-am cedat așa ușor sau pe el că a profitat de starea în care mă aflam. Sau mă simt rușinată că am cedat sărutului înnebunitor și degetelor pricepute, fără ca măcar să-i cunosc numele?

El continuă să se uite la mine, cu ochii strălucind și furie mocnită.

— Pe bune?! zice ironic, aplecându-și capul într-o parte și frecându-și rânjetul condescendent cu podul palmei. Aud zgomotul pe care barba nerasă o face când mâna trece peste ea. Așa vrei să pui problema? Nu erai și tu de față, mai devreme? Nu tu te topeai adineauri la mine-n brațe? râde zeflemitor. Sau încerci cumva să îți convingi micuțul ego *năzuros* că nu ți-a plăcut? Că nu ai vrea mai mult?

Face un pas spre mine. În ochii săi văd amuzament și altceva, mai întunecat. Își ridică o mână și-mi trece un deget pe linia maxilarului. Tresar și căldura atingerii sale îmi reaprinde pofta, adânc, în vintre. Îmi cert corpul trădător, fără să rostesc vreo vorbă.

— Un lucru trebuie să îți fie foarte clar, mârâie el la mine. Eu nu iau niciodată nimic dacă nu îmi este oferit. Or, iubito, știm amândoi că tu mi te-ai oferit, îmi zâmbeste el de sus. *De bunăvoie și nesilită.*

Îmi smucesc bărbia departe de degetele sale, dorindu-mi să fi fost genul acela de persoană capabilă să spună ce trebuie, când trebuie. Dar nu sunt. Cuvintele potrivite îmi vin în minte abia ore mai târziu și tot ce-mi rămâne e regretul că nu le-am spus la momentul bun. Și știi că exact asta voi face mai târziu, pentru că acum nu găsesc niciun mod de a replica acestui bărbat încrezut care, de fapt, are perfectă dreptate. M-a redus la o bucată de carne dornică de el, de atingerea sa.

— Porcăriile astea de prințesă neajutorată or funcționa cu iubitul tău care te tratează ca pe un bibelou fragil, de ținut în vitrină. Și atins arar...

Ridică din umeri.

— Dar, recunoaște, iubito, e plictisitor.

— Băiatule, nu sunt vreun bibelou fragil! sar eu.

— Ești sigură? mă dojenește, apucându-mă de bărbie să mă oblighe să-l privesc în ochi. Că de comportat, așa te porți.

— Du-te naibii! îmi smulg iar bărbia din mâna lui.

— Ohooo, ce arțăgoasă mică ești! Rânjetul acela arogant mă irită. Îmi plac fetele arțăgoase, iubito. Te vreau și mai mult acum.

Nemernicul! Mă pregătesc să-i replic, să-i spun că se vede limpede că e un afemeiat. Că știu despre „mica sa întâlnire” de pe culoar cu o altă femeie, nu cu mult înainte de a se da la mine. Mă uit la el și parcă îmi amintește de cineva cunoscut, dar nu reușesc să-mi dau seama cine, așa că îndepărtez gândul. M-am fâstâcit, atâta tot.

Când dau să deschid gura, îl aud pe Dane strigându-mă. Cuprinsă de ușurare, mă întorc și-l văd la capătul culoarului, privindu-mă ciudat. Probabil e perplex să mă vadă în halul ăsta.

— Rylee? Îmi trebuie neapărat listele acelea. Le-ai găsit?

— M-am rătăcit, bolborosesc. Mi-arunc un ochi la Domnul Aroganță, care se află lângă mine. Vin acum. Eu... Așteaptă-mă, te rog, da?

Dane face semn că da, mă întorc, deschid ușa magaziei și adun în grabă cartonașele de licitație de pe jos și le înghesui în geantă, încercând să par cât mai elegantă cu putință. Ies de acolo și pornesc spre Dane, evitând să dau ochi în ochi cu *el*. Ofterz tăcut, bucuroasă să mă întorc pe târâmurile cunoscute.

— Conversația asta nu se încheie aici, *Rylee*, aud o voce din spatele meu.

— Ba bine că nu, A.C.E., îi arunc peste umăr, gândindu-mă ce bine i se potrivea porecla în timp ce mă grăbesc pe culoar, cu spinarea dreaptă și capul sus, în încercarea de a-mi salva mândria.

Mă duc repede la Dane, confidentul meu și cel mai bun prieten de la serviciu. Chipul său de băiețandru exprimă

îngrijorare. Îl iau de umeri și-l împing înapoi spre locul petrecerii. Cum trec de ușa din spatele scenei, respir din nou (nici măcar nu realizasem că îmi ținusem respirația până atunci) și mă sprijin de perete.

— Ce naiba ai pățit, Rylee? Arăți ciufulită și înfierbântată! mă măsoară el din priviri de sus până jos. Are de-a face cu Adonisul cu care te-am găsit?

Are de-a face numai cu Adonisul acela, aș vrea să-i mărturisesc, dar nu o fac, nu știu de ce.

— Nu râde! zic fulgerându-l cu privirea. Ușa magaziei s-a închis și am rămas blocată înăuntru.

Dane își înăbușă un hohot și se uită la tavan ca să-i treacă.

— Toate ți se-ntâmplă numai ție!

Îl împing în joacă.

— Serios, nu e de râs. M-am panicat. Am făcut un atac de claustrofobie. Lumina s-a stins și situația m-a făcut să retrăiesc momentul accidentului.

Ochii i se umplu de îngrijorare.

— M-am speriat, tipul m-a auzit strigând și m-a scos de-acolo. Atâta tot.

— Atâta tot? mă întrebă ridicând din sprânceană a neîncredere.

Dau din cap că da.

— M-am pierdut și eu cu firea un minut.

Urăsc să-l mint, dar pentru moment nu-mi vine nimic mai bun în minte. Cu cât mai categorică sunt, cu atât mai curând vom închide subiectul.

— Ce pot să zic... Păcat, pentru că, fata mea, tipul e beton.

Râd, iar el mă cuprinde în brațe.

— Hai, du-te să te aranjezi. Ia-ți o pauză. Apoi vino, că avem nevoie de tine să dai frumos din gene și să faci

conversație. Mai sunt circa treizeci de minute până la începerea licitației.

Mă holbez la imaginea mea din oglinda băii. Dane are dreptate. Arăt ca naiba. Mi-am stricat și coafura, și machiajul pe care mi le făcuse colega mea de apartament. Iau un șervețel de hârtie și-mi tamponez machiajul, încercând să repar daunele. Ochii mei de ametist sunt roșii de la plâns și nu e de mirare că mi s-a întins tot rujul. Șuvițele de păr castaniu mi-au ieșit din agrafele cu care fuseseră prinse, iar tivul rochiei îmi atârână strâmb.

De dincolo de perete se aude bubuitul muzicii. Este fundalul a sute de voci, toți potențiali donatori. Respir adânc și mă sprijin un moment de chiuveță.

Acum înțeleg de ce Dane m-a întrebat ce s-a întâmplat și dacă are legătură cu Domnul Aroganță. Arăt răvășită!

Trag de rochie astfel încât decolteul în formă de inimă să se aranjeze la loc pe sânii generoși. Îmi trec mâinile și netezesc materialul care-mi înfășoară șoldurile rotunde. Mă apuc să prind la loc șuvițele desprinse, dar mă opresc. Părul revenise la forma sa naturală, ondulată, și-mi plăcea efectul relaxat pe care-l avea așa.

Mă întind după gentuța pe care mi-o adusese Dane și-mi aranjez machiajul. Aplic puțin rimel pe genele dese și-mi retușez cu creionul linia care se ștersese. Acum ochii îmi arată mai bine. Nu extraordinar, dar mai bine. Întind buzele și trasez la loc forma de M, plină, apoi le trec una peste alta și tamponez.

Nu sunt la fel de pricepută ca Haddie, dar m-am descurcat. Sunt gata să mă întorc la petrecere.